

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžp/26/2012
Identifikačné číslo spisu:	1010202124
Dátum vydania rozhodnutia:	31.01.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1010202124.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu H., bytom v X., zastúpeného JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou so sídlom kancelárie v Košiciach, Štúrova 20, proti žalovanému Ministerstvu životného prostredia Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Nám. Ľ. Štúra 1, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo 16. septembra 2010 č. 8887/2010-2.1.2, o odvolaní žalovaného voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 17. mája 2012 č. k. 1S/283/2010-51, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 17. mája 2012 č. k. 1S/283/2010-51 **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania výške 161,75 eura na účet JUDr. Ivety Rajtákovovej, advokátky v Košiciach, do troch dní.

Odôvodnenie

Rozsudkom zo 17. mája 2012 č. k. 1S/283/2010-51 Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozhodnutie žalovaného zo 16. septembra 2010, sp. zn. 8887/2010-2.1.2, ako i rozhodnutie Krajského úradu životného prostredia v Žiline z 19. júla 2010, č. 2010/007873/Dur a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Súčasne uložil žalovanému povinnosť do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 369,31 € na účet jeho právnej zástupkyne.

Krajský súd poukázal na § 14 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) (ďalej len „správny poriadok“), článok 1, čl. 2 ods. 4, čl. 3 bod 1 až 3, čl. 8 a čl. 9 ods. 3 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (oznámenie Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 43/2006 Z. z.; ďalej len „Aarhuský dohovor“), ako aj na ciele Aarhuského dohovoru, § 50 ods. 1 až 3 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane prírody a krajiny“), články 7 ods. 4, 5, čl. 44 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), zaoberajúc sa otázkou definície účastníka konania vo vzťahu k rozhodovacím procesom v

záležitostiach životného prostredia.

Pripomenul predchádzajúcu rozhodovaciu prax najvyššieho súdu v obdobných veciach, v ktorých bolo riešené procesné postavenie občianskych združení zameraných na ochranu životného prostredia v správnom konaní, tiež vo vzťahu k rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 08. marca 2011 č. C-240/09, v zmysle ktorého: „Článok 9 ods. 3 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia schváleného v mene Európskeho spoločenstva rozhodnutím Rady 2005/3 70/ES zo 17. februára 2005 nemá priamy účinok v práve Únie. Prináleží však vnútroštátnemu súdu, aby poskytol taký výklad procesného práva týkajúceho sa podmienok, ktoré je potrebné splniť na podanie správneho opravného prostriedku alebo žaloby, ktorý bude v čo najväčšej možnej miere v súlade tak s cieľmi článku 9 ods. 3 tohto dohovoru, ako aj s cieľom účinnej súdnej ochrany práv poskytovaných právom Únie, aby mohla organizácia na ochranu životného prostredia [...] napadnúť na súde rozhodnutie prijaté v rámci správneho konania, ktoré by mohlo byť v rozpore s právom Únie v oblasti životného prostredia.“ Krajský súd pritom vyjadril názor, že v prípadoch prístupu verejnosti do konaní týkajúcich sa životného prostredia podľa čl. 8 Aarhuského dohovoru je potrebné postupovať analogicky tak, aby boli zaručené práva vyplývajúce z čl. 7 Aarhuského dohovoru.

Krajský súd osvojil výklad § 14 správneho poriadku zastávaný tiež najvyšším súdom, v zmysle ktorého účastníkom konania je ten, o koho právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa má konať (1. definícia), alebo koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté (2. definícia), účastníkom konania je aj ten, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý, a to až do času, kým a preukáže opak (3. definícia) (§ 14 ods. 1); a napokon účastníkom konania je aj ten, komu osobitný zákon také postavenie priznáva (4. definícia, § 14 ods. 2). V tejto súvislosti krajský súd poukázal i na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) z 13. januára 2011 č. k. II. ÚS 197/2010-52, v zmysle ktorého základným kritériom pre posúdenie účasti je predovšetkým dopad účinkov postupu orgánu štátnej moci (súdu alebo orgánu verejnej správy) alebo jeho rozhodnutia na základné práva, ktoré má takáto osoba zaručené v ústave alebo prostredníctvom medzinárodnej zmluvy.

Krajský súd sa, stále poukazujúc na argumentačnú prax najvyššieho súdu, ďalej odvolal na čl. 2 písm. a/ Odporúčania Výboru ministrov Rady Európy (2004) 20 o súdnom prieskume správnych úkonov a na Odporúčanie Výboru ministrov Rady Európy (87) 16 o administratívnych konaniach, ktoré sa týkajú veľkého počtu osôb a doplnil, stále sa opierajúc o právny názor najvyššieho súdu, že hoci odporúčania Výboru ministrov Rady Európy nemajú jednoznačný nariadený odkaz pre členské štáty, avšak na druhej strane nie je možné spochybniť ich obsah v tom zmysle, že obsahujú právne štandardy, ktorých realizácia vo vnútroštátnom právom systéme je celkom logicky a legitímne očakávaná pre členský štát Rady Európy, pokiaľ má byť hodnotený ako právny štát.

Podľa čl. 2 písm. a/ Odporúčania Výboru ministrov Rady Európy (2004) 20 súdny prieskum by mal byť dostupný prinajmenej fyzickým a právnickým osobám vzhľadom na správne akty, ktoré priamo ovplyvňujú ich práva a povinnosti. Členské štáty by mali byť podporované v snahe vyzistiť, či prístup k súdnemu prieskumu by nemal byť dostupný aj združeniam či iným osobám a organizáciám oprávneným chrániť kolektívne záujmy a záujmy jednotlivých komunit.

Odporúčanie Výboru ministrov Rady Európy (87) 16 vyzdvihuje narastajúci počet oblastí správneho práva (najmä vo sfére výstavby veľkých technologických celkov alebo priemyselných zariadení), kde správne orgány stále čoraz viac čelia výzve na ochranu kolektívnych záujmov pri ochrane krajiny, prírody (tzn. prvkov nenahraditeľným spôsobom spojených so životným prostredím) a logicky sú preto orgány štátnej moci častejšie prizývané na vydávanie uvedených kolektívnych rozhodnutí. Citované odporúčanie kladie jasný dôraz na úlohu združení (asociácií) zastupujúcich osoby pri ich práve na ochranu záujmov chránených právom vrátane súdneho prieskumu takýchto kolektívnych rozhodnutí správneho orgánu (viď článok I. zásada II. b/ a zásada VII. odporúčania).

Na záver krajský súd poukázal na skutočnosť, že najvyšší súd mal v obdobných veciach za nepochybné, že ciele Aarhuského dohovoru sú predovšetkým definované v jeho preambule a ďalej v článku 1 Aarhuského dohovoru s podnadpisom rubriky „Ciele“, a preto vyzdvihol všeobecný imperatív Aarhuského dohovoru obsiahnutý v 17. recitáli: pre verejnosť vrátane organizácií musia byť prístupné účinné súdne mechanizmy tak aby boli chránené ich zákonné záujmy a dodržiavané právne normy.

Na záver krajský súd ako logický záver skonštatoval, že Slovenská republika okrem iného prevzala na seba medzinárodný záväzok zabezpečiť v zmysle čl. 8 Aarhuského dohovoru prístup verejnosti k správnym a súdnym konaniam a pokiaľ zákonodarná alebo výkonná moc nevykonala príslušné normotvorné (všeobecne záväzné) kroky k vytvoreniu vhodných podmienok na implementáciu tohto subjektívneho práva jednotlivca v slovenskom právnom poriadku, potom súdna moc na základe ústavného kritéria prednosti komunitárneho práva (čl. 7 ods. 2 ústavy) a zásady lojálnej spolupráce (čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii) a rešpektovania princípu právneho štátu (čl. 1 ods. 1 ústavy) musí v prípade jednotlivca dovoľávajúceho sa v konkrétne prejednávanej veci na právo prístupu verejnosti k správnym a súdnym konaniam a toto právo mu v individuálnej veci priznať.

Krajský súd v v intenciách uvedeného právneho názoru napadnuté rozhodnutia žalovaného ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zrušil podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a/ OSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

O trovách súdneho konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu súdneho poplatku v sume 66 € a trov právneho zastúpenia podľa vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) za dva úkony (prevzatie a príprava zastupovania, žaloba) podľa § 11 ods. 3, prvá veta vyhlášky, realizované v roku 2010 vo výške 1/6 výpočtového základu, t. j. 2 x 120,23 €, 2 x 7,21 € paušálna náhrada podľa § 16 ods. 3 vyhlášky a 19 % DPH podľa § 18 ods. 3 vyhlášky prislúchajúca odmene a náhradám. Trovy žalobcu súčtom uvedených položiek predstavujú čiastku 369,31 €, ktoré žalobca zaplatí na účet právnej zástupkyne žalobcu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom ustanovenej lehote (§ 204 ods. 1 OSP) odvolanie žalovaný. Žiadal, aby ho Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zmenil tak, že žalobu zamietne, alebo aby rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Rozsudok krajského súdu považuje žalovaný za nesprávny, pretože krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP) a zároveň rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/OSP).

Žalovaný vyjadril nesúhlas s použitím rozsudku Súdneho dvora Európskej únie (do novembra 2009 Súdny dvor Európskych spoločenstiev) z 08. marca 2011 č. C-240/09, pretože Súdny dvor Európskej únie sa v ňom zaoberal odpoveďami na prejudiciálne otázky najvyššieho súdu ohľadne priameho a bezprostredného účinku článku 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, podľa ktorého: „každá strana zabezpečí, ak sú splnené podmienky uvedené v jej vnútroštátnom práve, ak sú nejaké, aby členovia verejnosti mali prístup k správne alebo súdne konaniu umožňujúcemu napadnutie úkonov a opomenutí súkromných osôb a orgánov verejnej moci, ktoré sú v rozpore s jej vnútroštátnym právom v oblasti životného prostredia.“ Tento rozsudok podľa žalovaného nie je možné aplikovať na legislatívne konanie týkajúce sa vyhlásenia zón Tatranského národného parku.

Poukázal na to, že obsahu administratívneho spisu je však nesporné, že v danom prípade sa nejednalo o správne konanie, ktorého výsledkom by bol vydaný individuálny správny akt o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach účastníkov. V uvedenom prípade ide o vyhlasovanie jednotlivých zón a podzón chránených území vrátane stupňov ochrany, podrobnosti o ich územnej ochrane a vymedzení hraníc, ktoré ustanovuje vnútroštátnym všeobecne záväzným právnym predpisom orgán oprávnený podľa zákona o ochrane prírody na vyhlásenie (ustanovenie) chráneného územia (§ 30 ods. 5 zákona o ochrane prírody a krajiny). Podľa § 19 ods. 1 zákona o ochrane prírody a krajiny národný park vyhlasuje vláda Slovenskej republiky nariadením.

Za vhodnejšie rozhodnutie, aplikovateľné na prejednávanú vec, označil žalovaný rozhodnutie najvyššieho súdu z 26. januára 2012, sp. zn. 5Sžp/26/2011, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo 17. augusta 2011, č. k. 2S/358/10-50, ktorým Krajský súd v Bratislave zamietol žalobcu Lesoochranárskeho zoskupenia VLK v rovnakej právnej veci.

Rovnako za nevhodné označil žalobca použitie čl. 7 Aarhuského dohovoru, ktorý upravuje účasť verejnosti na tvorbe plánov, programov a politík týkajúcich sa životného prostredia, pričom táto problematika je v rámci vnútroštátneho právneho poriadku obsiahnutá v druhej časti zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o EIA“) pod názvom „Posudzovanie návrhov strategických dokumentov a strategických dokumentov s celoštátnym dosahom“. Dodal, že článok 7 Aarhuského

dohovoru upravuje odlišnú problematiku než článok 8 Aarhuského dohovoru a neobsahuje vo vzťahu k článku 8 žiadne osobitné práva, ktoré by mali byť verejnosti garantované v rámci jej účasti na príprave vykonávacích predpisov a ktorých realizácia by teda mala byť zabezpečená analogickým postupom v zmysle záverov rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 08. marca 2011 č. C-240/09.

Zdôraznil, že považuje účinnú účasť verejnosti tak, ako to má na mysli článok 8 Aarhuského dohovoru pri vyhlasovaní ochrany osobitne chránených častí prírody a krajiny podľa zákona o ochrane prírody za zabezpečenú.

Ďalej žalovaný poukázal na to, že proces vyhlasovania národného parku alebo zón národného parku má viacero štádií, na ktorých sa môžu jednotlivé subjekty aktívne zúčastniť. Zdôraznil, že medzi subjekty, ktorým zákon o ochrane prírody dáva právo podať písomné pripomienky k zámeru vyhlásenia chráneného územia patria podľa § 50 ods. 3 zákona o ochrane prírody a krajiny vlastníci (správca, nájomca) dotknutého pozemku, obec a dotknutý orgán štátnej správy (ďalej len „dotknuté osoby“). Zákon teda v tomto ustanovení taxatívne stanovuje okruh aktívne vecne legitimovaných osôb oprávnených na podanie pripomienok k zámeru. Informovanie verejnosti zabezpečuje dotknutá obec, ktorá je podľa § 50 ods. 2 zákona o ochrane prírody povinná do 15 dní od doručenia oznámenia zámeru informovať o ňom verejnosť vo svojom územnom obvode a umožniť nahliadnuť doň na obvyklom mieste, najčastejšie na úradnej tabuli, najmenej po dobu 15 dní, pričom prípadné pripomienky verejnosti môže uplatniť dotknutá obec v pripomienkovom režime podľa § 50 ods. 3 a 4

zákona o ochrane prírody a krajiny, ktorý platí rovnako pre všetky dotknuté osoby.

V tejto súvislosti žalovaný zdôraznil, že v zákone o ochrane prírody nie je upravené právo verejnosti priamo podávať pripomienky k zámeru i z dôvodu, že tento je svojou povahou len podkladom pre vypracovanie návrhu vyhlasovacieho predpisu - nariadenia vlády Slovenskej republiky. Verejnosť má možnosť účinne uplatňovať pripomienky k návrhu všeobecne záväzného právneho predpisu.

V zmysle článku 21 v spojitosti s článkom 9 a článkom 10 Legislatívnych pravidiel vlády Slovenskej republiky (ďalej len „legislatívne pravidlá“) je verejnosť oprávnená podávať pripomienky k návrhu nariadenia vlády SR zverejnenom na Portáli právnych predpisov v lehote 15 dní odo dňa zverejnenia návrhu na tomto portáli. Akúkoľvek pripomienku verejnosti je predkladateľ návrhu (v tomto prípade MŽP SR) povinný vyhodnotiť a jej prípadné neakceptovanie odôvodniť v rámci vyhodnotenia pripomienkového konania. Pripomíname, že verejnosť má teda pri pripomienkovaní návrhu nariadenia vlády SR takmer rovnocenné postavenie s pripomienkujúcimi orgánmi (pre verejnosť platia iba prísnejšie pravidlá pre uskutočnenie rozporového konania).

Marginálne žalovaný opätovne uviedol a zdôraznil, že napriek tomu, že platná právna úprava (ustanovenie § 50 zákona o ochrane prírody) verejnosť nezačleňuje do okruhu dotknutých osôb, usmernilo príslušné krajské úrady životného prostredia v tom smere, aby v procese prerokovania zámeru boli zohľadnené a vyhodnotené aj pripomienky verejnosti a ako odporúčaný spôsob ich vyhodnotenia uviedlo zverejnenie vyhodnotenia pripomienok verejnosti na webových stránkach a úradných tabuliach krajských úradov životného prostredia a súbežné zverejnenie na úradných tabuliach dotknutých obcí.

S verejnosťou (viac než 850 fyzických alebo právnických osôb) prerokovali príslušné krajské úrady životného prostredia jej pripomienky k zámeru písomnou formou, a to zverejnením oznámenia o vyhodnotení jej pripomienok na svojich úradných tabuliach. Oznámenie bolo na webových stránkach týchto úradov a o zverejnenie na svojich úradných tabuliach boli tiež požiadané dotknuté obce v Žilinskom kraji a Prešovskom kraji.

K podanému odvolaniu žalovaného podal žalobca písomné vyjadrenie, v ktorom žiadal rozsudok krajského súdu potvrdiť. Súčasne si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania vo výške 161,75 eura.

Odvolanie žalovaného označil žalobca za vnútorne protirečivé. Poukázal na to, že žalovaný na jednej strane zastáva názor, že ustanovenie článku 8 Aarhuského dohovoru nie je možné aplikovať na súdnú vec, zároveň tvrdí, že žalobca nemal právo na to, aby jeho pripomienky boli prerokované príslušným krajským úradom životného prostredia, na druhej strane poukazuje na to, že jeho pripomienky, ako súčasť pripomienok verejnosti, boli prerokované tým, že ich Krajský úrad životného prostredia v Žiline vyhodnotil a toto vyhodnotenie zverejnil na svojej internetovej stránke.

Žalobca vytkol rozpornosť v rozhodnutí žalovaného, keď poukázal na to, že správny orgán prvého stupňa rozhodol tak, že nie som účastníkom tohto konania a žalovaný toto rozhodnutie potvrdil,

stotožniac sa s právnym názorom správneho orgánu prvého stupňa. Žalobca zdôraznil, že žalovaný na jednej strane uviedol, že žalovaný nemá právo na podanie týchto pripomienok a ich prerokovanie, na druhej strane však sám tvrdí, pripomienky verejnosti spôsobom ktorým uznal za vhodné prerokoval. Je teda nejasné, či správny orgán prvého stupňa považoval žalobcu za osobu (v rámci verejnosti), ktorej pripomienky je potrebné prerokovať, ale takým spôsobom, ktorým to uznali za vhodné, alebo za osobu, ktorá pripomienky nemá právo podávať, o ktorej pripomienkach nie je povinný správny orgán rozhodnúť, resp. ich prerokovať a výsledok prerokovania oznámiť. Zdôraznil, že nie je možné akceptovať názor žalovaného zaujatý v tejto argumentácii, podľa ktorého by právo žalobcu na podávanie pripomienok k Zámeru záviselo výlučne od ľubovôle správnych orgánov, resp. toho, ako usmerní žalovaný tieto prvostupňové orgány. V interpretácii žalovaného by účasť žalobcu na príprave Zámeru závisela výlučne od vôle žalovaného a prvostupňových správnych orgánov neregulovanej žiadnymi právnymi predpismi, ani záväzkami vyplývajúcimi z Aarhuského dohovoru.

Ďalej žalobca poukázal na to, že článok 8 Aarhuského dohovoru ako zmluva o ľudských právach zabezpečuje verejnosti účinnú účasť na procesoch tvorby vykonávacích predpisov a právo, aby verejnosť mala možnosť pripomienkovať návrhy týchto predpisov a právo na to, aby výsledky tejto účasti verejnosti boli zohľadnené v najvyššej možnej miere. Podľa názoru žalobcu, aj keď by sa pripustilo, že článok 8 Aarhuského dohovoru nemá priamy účinok, nezbavuje to orgány verejnej moci povinnosti interpretovať a aplikovať právne predpisy, ktoré upravujú spôsob tvorby vykonávacích predpisov a iných všeobecne použiteľných právne záväzných pravidiel tak, aby bol naplnený zmysel a cieľ článku 8 Aarhuského dohovoru.

Podľa názoru žalobcu výkladové pravidlo poskytnuté Súdnym dvorom Európskej únie v rozsudku z 08. marca 2011 č. C-240/09 nemožno obmedziť len na článok 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru. Je nepochybné, že niet dôvodu, pre ktorý by výklad článku 8 Aarhuského dohovoru mal vychádzať z iných princípov. Majúc na zreteli túto okolnosť, bolo potom povinnosťou súdu prvého stupňa skúmať, či postupom žalovaného došlo k naplneniu práv, ktoré vyplývajú z článku 8 ods. 3 Aarhuského dohovoru, alebo či žalobcovi tento postup, a z neho vyplývajúce rozhodnutie, tieto práva odňali. Záver, ku ktorému berúc do úvahy všetky relevantné skutkové a právne okolnosti krajský súd dospel, považuje žalobca za vecne správny a v súlade s článkom 8, ale aj s cieľmi a obsahom Aarhuského dohovoru.

Podľa názoru žalobcu ani tvrdenie žalovaného o tom, že právo verejnosti zúčastniť sa na tvorbe vykonávacích predpisov je dostatočne zabezpečené možnosťou pripomienkovať návrh nariadenia vlády, ktorým sa vyhlasujú zóny TANAPU, nezodpovedá obsahu článku 8 Aarhuského dohovoru. Z uvedeného článku totiž vyplýva, že podmienkou sine qua non na to, aby mohla byť účasť verejnosti považovaná za účinnú, musia byť možnosti otvorené, a zároveň je tu možnosť výsledky účasti verejnosti zohľadniť v najvyššej možnej miere. Proces vyhlasovania zón TANAPU, ako aj zón akéhokoľvek iného chráneného územia, alebo jeho zón, je dvojfázový. Prvou fázou je zverejnenie zámeru vyhlásiť chránené územie, alebo jeho zóny, podľa § 50 ods. 1 zákona o ochrane prírody a krajiny. Je nepochybné, že práve tento zámer zodpovedá podmienke, pokiaľ sú ešte možnosti otvorené. Prostredníctvom pripomienkovania zámeru sa k jeho predkladateľovi dostávajú pripomienky všetkých osôb, ktoré môžu byť vyhlásením chráneného územia, alebo jeho zón dotknuté.

Výsledkom pripomienkovania a prerokovania pripomienok k zámeru sa vyhlasovanie chráneného územia alebo jeho zón dostáva do ďalšej fázy, v ktorej však nemožno prisúdiť štádium „pokiaľ sú ešte možnosti otvorené“. Pripomienkovanie právneho predpisu v štádiu, keď je jeho návrh zverejnený na pripomienkovanie podlieha obmedzeniam ustanoveným v legislatívnych pravidlách vlády Slovenskej republiky.

Dvojfázovosť vyhlasovania chránených území a jeho zón má, podľa názoru žalobcu, nepochybne zabezpečiť možnosť, aby v prvej fáze bol zámer diskutovaný a posudzovaný z hľadiska záujmov tak ochrany prírody, ako aj vlastníckych užívateľov a iných záujmov právnických a fyzických osôb.

So zreteľom na článok 8 Aarhuského dohovoru a jeho cieľ ustanovený v článku 1, niet žiadneho racionálneho dôvodu domnievať sa, že by práve táto fáza tvorby vykonávacieho predpisu mala byť vylúčená z toho, aby na nej verejnosť mohla participovať. Takýto výklad by nepochybne bol v priamom rozpore tak s požiadavkou účasti verejnosti pokiaľ sú ešte možnosti otvorené, ako aj v rozpore s požiadavkou účasti verejnosti na príprave takéhoto predpisu počas prípravy. Je nesporné, že fáza prípravy zodpovedá podstatne viac fáze pripomienkovania zámeru, ktorý práve po zohľadnení týchto pripomienok môže byť základom pre tvorbu nariadenia vlády. Je totiž nepochybne, že možnosť

ovplyvnenia konečnej podoby takéhoto vykonávacieho predpisu, je v štádiu jeho tvorby podstatne širšia, ako v štádiu, keď je vypracovaný návrh predpisu, predložený v podobe, v akej má byť prerokovaný orgánom príslušným ho schváliť, v tomto prípade Vládou SR.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech.

Najvyšší súd sa v zásade stotožnil s argumentáciou krajského súdu obsiahnutou v odôvodnení jeho rozsudku, avšak považoval za potrebné ju ďalej rozvinúť a doplniť.

Žalobca sa v konaní pred správny orgán a následne v konaní pred súdom domáha priznania postavenia účastníka správneho konania, konkrétne konania o preskúmaní pripomienok verejnosti podaných k vyhlásenému zámeru zonácie Tatranského národného parku. Právo na toto postavenie žalobca ako predstaviteľ verejnosti podľa čl. 2 ods. 4 Aarhuského dohovoru odvodzuje z článku 8 Aarhuského dohovoru, v zmysle ktorého „sa každá strana usiluje podporovať, pokým sú ešte možnosti otvorené, účinnú účasť verejnosti na príslušnej úrovni počas prípravy vykonávacích predpisov a iných všeobecne použiteľných právne záväzných pravidiel orgánmi verejnej moci, ktoré môžu mať významný vplyv na životné prostredie. Na tento účel by mali byť vykonané nasledujúce kroky:

- a/ mali by byť ustanovené dostatočné časové rámce pre účinnú účasť,
- b/ mali by byť zverejnené návrhy predpisov alebo by mali byť inak verejne prístupné,
- c/ verejnosti by mala byť daná možnosť pripomienkovania, a to priamo alebo prostredníctvom zastupiteľských poradných orgánov. Výsledky účasti verejnosti sa zohľadnia v najvyššej možnej miere“.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve súdy preskúmajú na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 2 OSP v správnom súdnictve preskúmajú súdy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu“).

Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Rozhodnutie správneho orgánu o tom, či fyzická alebo právnická osoba je alebo nie je účastníkom správneho konania je bezpochyby spôsobilé zasiahnuť do práv, právom chránených záujmov a povinností dotknutého subjektu. Postavenie účastníka konania, ako uviedol aj žalobca, mu poskytuje reálnu možnosť svojim konaním včas ovplyvňovať priebeh správneho konania, ktorá nemusí prislúchať iným subjektom zúčastneným na konaní (zúčastnená osoba). Aj z tohto dôvodu, v záujme zaistenia čo najlepšieho uplatnenia práv na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky), súdna prax pripúšťa možnosť preskúmavania zákonnosti takéhoto rozhodnutia správneho orgánu.

Tatranský národný park je najstarší národný park na Slovensku a od roku 1949 má za cieľ ochranu prírody v pohoriach Vysoké Tatry, Západné Tatry a Belianske Tatry. Spolu s poľským Tatrzańskim Parkom Narodowym je súčasťou biosferických rezervácií UNESCO. Územie Tatranského národného

parku chráni mimoriadne bohatstvo rastlinnej a živočíšnej ríše. Popri tomto hlavnom poslaní má však dvere otvorené aj pre turistov, rekreatov, športovcov a nadšencov poznávania prírody. Národný park ročne navštívi viac ako tri milióny návštevníkov.

Je teda nepochybné, že v prejednávanej veci je v konečnom dôsledku predmetom sporu základné právo každej osoby na priaznivé životné prostredie garantované tiež v čl. 44 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ochrane prírody a krajiny zámer vyhlásiť chránený krajinný prvok, chránený areál, prírodnú rezerváciu, prírodnú pamiatku, chránené vtáčie územia, zóny chráneného územia alebo chránený strom je orgán ochrany prírody príslušný na ich vyhlásenie povinný písomne oznámiť vlastníčkovi (správcovi, nájomcovi) pozemku dotknutého zamýšľanou ochranou, ktorého možno zistiť z evidencie v katastri nehnuteľností, dotknutej obci a dotknutým orgánom štátnej správy. Ak ide o chránené vtáčie územie a zóny chráneného územia, je týmto orgánom krajský úrad životného prostredia. Oznámenie zámeru obsahuje najmä základnú charakteristiku zámeru na vyhlásenie ochrany, miesto jeho realizácie. Ak je dotknutý väčší počet vlastníkov pozemkov alebo ak ich pobyt nie je známy, možno oznámenie zámeru doručiť verejnou vyhláškou.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ochrane prírody a krajiny je obec povinná do 15 dní od doručenia oznámenia zámeru informovať o ňom verejnosť vo svojom územnom obvode a umožniť nahliadnuť doň na obvyklom mieste, najmä na úradnej tabuli, najmenej po dobu 15 dní.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ochrane prírody a krajiny vlastník (správca, nájomca) dotknutého pozemku, obec a dotknutý orgán štátnej správy má právo najneskôr do 30 dní od doručenia oznámenia zámeru alebo jeho verejného oznámenia podať k nemu písomné pripomienky orgánu ochrany prírody.

V tomto smere je teda namieste stotožniť sa s tvrdením žalovaného, že zákon o ochrane prírody a krajiny upravuje okruh účastníkov konania, v ktorom sa koná o vyhlásení ochrany osobitne chránených častí prírody a krajiny.

Najvyšší súd však poukazuje na v praxi už uplatňovanej zásade širšieho chápania pojmu „účastník správneho konania“, vychádzajúce z výkladu § 14 správneho poriadku, ktorý za účastníkov správneho konania označuje:

1. toho, o koho právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa má konať,
2. toho, koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté,
3. toho, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý, a to až do času, kým sa preukáže opak (§ 14 ods. 1 správneho poriadku), a
4. aj toho, komu osobitný zákon také postavenie priznáva (§ 14 ods. 2 správneho poriadku).

Pri zisťovaní okruhu účastníkov správneho konania v tomto prípade preto nemožno reštriktívne vychádzať z vymedzenia okruhu osôb ustanovených v osobitnom zákone, ale je potrebné prihliadať aj na osoby, ktorých práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté. Okruh účastníkov vymedzený v osobitnom zákone predstavuje subjekty, u ktorých zákonodarca predpokladá reálnu možnosť zásahu do práv a povinností, a považuje za potrebné menovite ich do správneho konania zahrnúť. Pri výklade § 14 ods. 2 správneho poriadku totiž nemožno opomenúť časticu „aj“, ktorá z hľadiska gramatického výkladu indikuje ďalšie rozšírenie okruhu účastníkov popri subjektoch uvedených v § 14 ods. 1 správneho poriadku.

Tento názor vyslovil tiež Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) v náleze z 13. januára 2011 č. k. II. ÚS 197/2010-52: „základným kritériom pre posúdenie účastníctva je predovšetkým dopad účinkov postupu orgánu štátnej moci (súdu alebo orgánu verejnej správy) alebo jeho rozhodnutia na základné práva, ktoré má takáto osoba zaručené v ústave alebo prostredníctvom medzinárodnej zmluvy.“

Napriek ich nenormatívnej, a teda právne nezáväznej povahe, nemožno opomenúť vymedzenie pojmu „účastník konania“ vyplývajúce z čl. 2 písm. a/ Odporúčania Výboru ministrov Rady Európy (2004) 20 o súdnom prieskume správnych úkonov, ako ani Odporúčanie Výboru ministrov Rady Európy (87) 16 o administratívnych konaniach, ktoré sa týkajú veľkého počtu osôb.

Podľa čl. 2 písm. a/ Odporúčania Výboru ministrov Rady Európy (2004) 20 súdny prieskum by mal byť dostupný prinajmenej fyzickým a právnickým osobám vzhľadom na správne akty, ktoré priamo ovplyvňujú ich práva a povinnosti. Členské štáty by mali byť podporované v snahe vyzistiť, či prístup k súdnemu prieskumu by nemal byť dostupný aj združeniam či iným osobám a organizáciám oprávneným chrániť kolektívne záujmy a záujmy jednotlivých komún.

Odporúčanie Výboru ministrov Rady Európy (87) 16 vyzdvihuje narastajúci počet oblastí správneho práva (najmä vo sfére výstavby veľkých technologických celkov alebo priemyselných zariadení), kde správne orgány stále čoraz viac čelia výzve na ochranu kolektívnych záujmov pri ochrane krajiny, prírody (tzn. prvkov nenahraditeľným spôsobom spojených so životným prostredím) a logicky sú preto orgány štátnej moci častejšie prizývané na vydávanie uvedených kolektívnych rozhodnutí. Citované odporúčanie kladie jasný dôraz na úlohu združení (asociácií) zastupujúcich osoby pri ich práve na ochranu záujmov chránených právom vrátane súdneho prieskumu takýchto kolektívnych rozhodnutí správneho orgánu (viď článok I. zásada II. b/ a zásada VII. odporúčania).

Podľa čl. 28 ods. 1 v spojení s čl. 13 ods. 3 legislatívnych pravidiel pripomienkové konanie k návrhu zákona sa uskutočňuje aj s vyššími územnými celkami, Združením samosprávnych krajov SK 8, Združením miest a obcí Slovenska, Úniou miest Slovenska, hlavným mestom Slovenskej republiky Bratislavou a mestami, ktoré sú sídlom kraja a s orgánmi a inštitúciami, ktorým sa ukladajú úlohy alebo ktorých sa problematika návrhu zákona týka, ako aj s verejnosťou, a to ešte pred predložením návrhu zákona na rokovanie vlády.

Podľa čl. 30 v spojení s čl. 18 ods. 1 legislatívnych pravidiel návrh zákona (v tomto prípade nariadenia vlády - pozn.), upravený podľa výsledkov pripomienkového konania, predloží na rokovanie legislatívnej rady predkladateľ návrhu na rokovanie vlády. Po predložení návrhu zákona na rokovanie legislatívnej rady môže predkladateľ podľa prvej vety predložiť návrh zákona na rokovanie vlády. Legislatívna rada zaujme k návrhu zákona stanovisko spravidla v lehote do 30 dní. Návrh zákona sa na rokovanie legislatívnej rady predkladá v počte päť písomných výtlačkov, z toho jeden podpísaný výtlačok. Počet výtlačkov návrhu zákona predkladaných na rokovanie vlády upravuje Metodický pokyn na prípravu a predkladanie materiálov na rokovanie vlády Slovenskej republiky.

Pripomienkové konanie k zámeru vyhlásenia zón Tatranského národného parku dáva jednak verejnosti, jednak predkladateľovi návrhu nariadenia možnosť zistiť jeho nedostatky, preskúmať iné možnosti riešenia a tieto zapracovať do textu návrhu. Je to tiež možnosť pre príslušné krajské úrady životného prostredia eliminovať nepodstatné a repetitívne pripomienky ich vybavením tak, že v prípade ich podania v rámci pripomienkovania už návrhu predpisu, tieto budú vyžadovať minimum práce pre ich vybavenie. Zároveň riadne prerokovanie pripomienok k zámeru a jeho zverejnenie môže slúžiť ako informácia pre verejnosť o tom, že určité pripomienky týkajúce sa pripravovaného nariadenia vlády už boli prerokované a s akým výsledkom.

Aj preto je podľa názoru najvyššieho súdu namieste prikloniť sa k názoru prezentovanému žalobcom, že len prvá z fáz prípravy nariadenia vlády (pripomienkové konanie) je reálne široko otvorená pre verejnosť, ktorú čl. 2 ods. 4 definuje ako jednu alebo viac fyzických osôb alebo právnických osôb a v súlade s vnútroštátnymi predpismi alebo praxou ich združenia, organizácie alebo skupiny.

Pripomienkami verejnosti sa teda nemôžu chápať len odborné inštitúcie, organizácie či združenia, ktoré majú v predmete činnosti ochranu životného prostredia v jeho celistvosti, alebo z hľadiska jeho jednotlivých zložiek (zainteresovaná verejnosť podľa čl. 2 ods. 5 Aarhuského dohovoru), ale treba pod ne zahrnúť aj laické vyjadrenia a pripomienky, často od amatérskych ochranárov prírody, turistov, alebo

osôb žijúcich v dotknutom regióne bez toho, že by mali vecnoprávny vzťah k pozemkom, na ktorých má byť chránené územie vyhlasované, resp. ochrana poskytovaná tomuto územiu regulovaná. Ich pripomienky nemusia mať nutne vedeckú či vysoko odbornú úroveň, ich znalosť daného prostredia však nemožno len na tomto základe ignorovať.

So zreteľom na článok 8 Aarhuského dohovoru a jeho cieľ ustanovený v článku 1, niet žiadneho dôvodu domnievať sa, že by z tejto fázy tvorby vykonávacieho predpisu mala byť vylúčená verejnosť. Takýto výklad by nepochybne bol v priamom rozpore tak s požiadavkou účasti verejnosti pokiaľ sú ešte možnosti otvorené, ako aj v rozpore s požiadavkou čo najširšej účasti verejnosti na príprave takéhoto predpisu počas prípravy. Je nesporné, že fáza prípravy zodpovedá viac fáza pripomienkovania zámeru, ktorý práve po zohľadnení týchto pripomienok môže byť základom pre tvorbu návrhu nariadenia Vlády SR. Možnosť ovplyvnenia konečnej podoby predpisu, je v štádiu jeho tvorby širšia, ako v štádiu, keď je vypracovaný jeho návrh, predložený v podobe, v akej má byť prerokovaný orgánom príslušným ho schváliť, v tomto prípade vládou Slovenskej republiky.

Hoci verejnosť má v zmysle legislatívnych pravidiel právo pripomienkovať vlastná text návrhu nariadenia vlády, táto skutočnosť nemôže vylúčiť jej právo podať pripomienky už k zámeru a mať tak možnosť ovplyvniť podobu nariadenia už v tejto fáze, t. j. mať možnosť, že po prerokovaní pripomienok a ich vyhodnotení ako závažných, resp. relevantných, budú tieto zapracované už do návrhu.

Žalovaný v odvolaní poukázal na čl. 21 v spojení s čl. 9 a 10 legislatívnych pravidiel. Najvyšší súd tu poukazuje na skutočnosť, že z hľadiska systematiky legislatívnych pravidiel je ustanovenie čl. 21 z hľadiska predmetu úpravy zaradené do časti upravujúcej vládny návrh zákona (čl. 21 - čl. 22 legislatívnych pravidiel), pričom v prejednávanej veci je výsledným právnym predpisom nariadenie vlády upravené v čl. 26-č. 30 legislatívnych pravidiel, pričom legislatívne pravidlá neustanovujú ani primerané použitie tohto ustanovenia (pozri napr. čl. 26 ods. 3, čl. 28, čl. 29 ods. 2 a čl. 30 legislatívnych pravidiel). Hoci oba sú v spojení s čl. 30 legislatívnych pravidiel aplikovateľné aj na legislatívny proces prijímania nariadenia vlády, článok 9 legislatívnych pravidiel upravuje systematiku členenia návrhu zákona a článok 10 novelizáciu zákona.

Jednou zo sporných otázok medzi žalobcom a žalovaným, ktorá je podľa názoru najvyššieho súdu podstatná pre konanie v predloženej veci, je aplikovateľnosť právneho názoru Súdného dvora Európskej únie vysloveného v rozsudku z 08. marca 2011 č. C-240/09. Súdny dvor Európskej únie v ňom zreplikoval výkladové pravidlo k ustanoveniu čl. 9 Aarhuského dohovoru tak, že prináleží vnútroštátnemu súdu, aby poskytol taký výklad procesného práva týkajúceho sa podmienok, ktoré je potrebné splniť na podanie správneho opravného prostriedku alebo žaloby, ktorý bude v čo najväčšej možnej miere v súlade tak s cieľmi článku 9 ods. 3 tohto dohovoru, ako aj s cieľom účinnej súdnej ochrany práv poskytovaných právom Únie, aby mohla organizácia na ochranu životného prostredia [...] napadnúť na súde rozhodnutie prijaté v rámci správneho konania, ktoré by mohlo byť v rozpore s právom Únie v oblasti životného prostredia.

Je namieste zdôrazniť, že Súdny dvor Európskej únie vychádzal, okrem iného, z cieľov Aarhuského dohovoru definovaného v jeho preambule a čl. 1, ktorý znie: „Každá strana zaručí práva na prístup k informáciám, účasť verejnosti na rozhodovacom procese a prístup k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia v súlade s ustanoveniami tohto dohovoru s cieľom prispieť k ochrane práva každého človeka, príslušníka tejto i budúcich generácií, žiť v životnom prostredí, ktoré je primerané pre zachovanie jeho zdravia a dosiahnutie blahobytu.“

Preto je tak, ako uviedol žalobca, možná aplikácia výkladu urobeného Súdnym dvorom Európskej únie v rozsudku z 08. marca 2011 č. C-240/09 pre čl. 9 Aarhuského dohovoru aj pre veci a konania spravujúce sa čl. 8 Aarhuského dohovoru, kam spadá aj príprava nariadenia vlády Slovenskej republiky.

Najvyšší súd rešpektujúc podmienku pre priznanie postavenia účastníka konania spočívajúcu v tom, že správne konanie, do ktorého chce osoba vstúpiť, v čase preskúmavania zákonnosti rozhodnutia o

nepriznaní postavenia účastníka správneho konania trvá, skúmal ďalej stav tzv. zonácie Tatier.

Dôvodom pre zisťovanie stavu správneho konania je potreba naplniť účel práva na súdnu a inú právnu ochranu realizovanú súdmi a orgánmi verejnej správy, t.j. poskytnúť ochranu reálnym a realizovateľným právam fyzických a právnických osôb, a nie formalistickým výkladom práva rozhodovať vo veci len pre to, aby litera zákona bola dodržaná aj za cenu, že ochrana práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb bude zabezpečená len pro forma.

V prípade právoplatného skončenia konania, totiž osoba domáhajúca sa postavenia účastníka už nemôže realizovať svoje procesné oprávnenia - v prejednávanej veci podať pripomienky k návrhu nariadenia vlády. Tieto môže vykonávať iba v prípade, ak správne konanie aktuálne prebieha, pričom v takomto prípade je preskúmanie rozhodnutia o pristúpení účastníka do konania dôvodné.

Podľa informácie uverejnenej na internetovskej stránke ministerstva Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky plánuje predložiť konečný návrh zonácie na rokovanie vlády Slovenskej republiky až po schválení pripravovaného zákona o ochrane prírody a krajiny, ktorý má priniesť riešenie súčasných problémov v otázkach ochrany prírody (január 2011).

Po zmene vlády po voľbách v marci 2012 minister životného prostredia F. avizoval, že „dotiahnutie procesu zonácie Tatier je jednou z priorít, ktoré chcem počas svojho pôsobenia na čele rezortu životného prostredia doriešiť do úspešného konca. Som otvorený rokovaniam a pri rozhodovaní budem brať do úvahy názory každej dotknutej strany.“ Riešenie zonácie TANAPu má rezort v pláne aj naďalej prostredníctvom pracovnej skupiny. Minister chce zapojiť zástupcov samospráv, reprezentantov vlastníkov a užívateľov lesov, zástupcov cestovného ruchu ako aj mimovládnych organizácií a podnikateľskej sféry. Už počas mája chce minister zvolať aj tzv. Zelenú tripartitu (apríl 2012).

V zmysle Programového vyhlásenia vlády Slovenskej republiky v pôsobnosti Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky na roky 2010 - 2014 je jednou z úloh pre rok 2013 „Nariadenie vlády Slovenskej republiky, ktorým sa vyhlasuje Tatranský národný park a jeho zóny“ (bod 68; pozri),

Keďže príprava nariadenia vlády, ktorým sa vyhlasujú zóny Tatranského národného parku, nebola ku dňu vyhlásenia tohto rozsudku ukončená, je tu stále daná reálna možnosť prerokovania pripomienok žalobcu, ktorý bol žalovaným a tiež prvostupňovým orgánom nesprávne vylúčený z procesu pripomienkovania.

Najvyšší súd na záver poukazuje na nevhodnosť a nemožnosť použitia žalovaným citovaného rozsudku najvyššieho súdu z 26. januára 2012, sp. zn. 5Sžp/26/2011. V tamojšej veci síce najvyšší súd potvrdil rozhodnutie krajského súdu o zamietnutí žaloby v obdobnej veci, avšak dôvody potvrdenia spočívali v tom, že podané odvolanie žalobcu neobsahovalo žiadne odôvodnenie. Najvyšší súd na základe tzv. blanco odvolania nemohol preskúmať rozsudok krajského súdu z úradnej moci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok krajského súdu potvrdil v súlade s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP.

Najvyšší súd zdôrazňuje že správne orgány sú viazané právnym názorom súdu (§ 250j ods. 7 a § 250ja ods. 4 OSP) v novom správnom konaní riadne vyhodnotí pripomienky k návrhu nariadenia vlády, ktorým sa vyhlasujú zóny Tatranského národného parku, a spolu s vyhodnotením tieto zahrnie do materiálov k návrhu.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol v zmysle § 224 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP a žalobcovi priznal ich náhradu trov pozostávajúcu z náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 161,75 eura.

Náhrada trov konania pozostáva z odmeny advokáta za jeden úkon právnej služby, podanie písomného vyjadrenia k odvolaniu v sume 127,16 eura (§ 11 ods. 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej

republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov /ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“/) a režijný paušál 7,63 eura (§ 15 písm. a/ a § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.). Vzhľadom k tomu, že právna zástupkyňa je registrovanou platiteľkou dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), čo preukázala osvedčením o registrácii a pridelení daňového identifikačného čísla, boli v súlade s predloženým vyčíslením trov konania položky náhrady trov právneho zastúpenia zvýšené o DPH, a to vo výške 20 % základu 134,79 eura za jeden úkon právnej služby a paušál (§ 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.).

Uvedené úkony právnej služby vyhodnotil najvyšší súd ako účelné pre bránenie práva v odvolacom konaní pred súdom, ktoré si žalobca riadne a správne uplatnil, a preto jej za ne priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 161,75 eura vrátane DPH.

Náhradu trov konania zaplatí žalovaný žalobcovi na účet jeho právnej zástupkyne vedený v Slovenskej sporiteľni, a. s., č. ú.: XXXXXXXX/XXXX, vedený pod názvom JUDr. Iveta Rajtáková, VS: XXXXXXXX (§ 149 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.